

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 13/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 853

“ĐỜI NÀY CHÚNG TA TRẢI QUA RẤT AN VUI, ĐÂY LÀ ƠN CỦA PHẬT”

Chúng sinh ở nơi Ta Bà vì không được tiếp nhận giáo huấn của Phật cho nên họ không biết thức liễm, không biết kiềm chế những tập khí của chính mình. Khi “*tham*” nổi lên thì cứ để nó lộng hành, khi “*si*” nổi lên thì cứ để nó phát tác, không kiểm soát được “*tham, sân, si, mạn*”. Chúng ta là những người học Phật, được tiếp nhận giáo huấn của Phật cho nên chúng ta được trải qua đời sống bình bình, an an. Đây là nhờ ơn của Phật.

Người ta tiếp cận khổ đau thì chỉ biết kêu than, oán trời, trách người. Chúng ta đã biết rõ được nguyên nhân của khổ đau, đã tạo nhân thì phải gặp quả, không thể tạo nhân mà không nhận quả. Chúng ta biết được điều này cũng nhờ giáo huấn của Phật. Cho nên Hòa Thượng nói: “***Đời này chúng ta trải qua được an vui, đây là nhờ ơn của Phật***”. Điều này hoàn toàn chính xác!

Chúng ta nghe nói về ơn Phật nhưng chúng ta chỉ nhìn thấy Phật bằng gỗ, bằng xi măng, Phật rất xa vời cho nên khi nói về ơn Phật thì chúng ta không biết ơn Phật như thế nào. Nhưng chúng ta ngẫm lại thì thấy chúng ta nhờ giáo huấn của Phật mà biết đoạn ác tu thiện. Rất nhiều chúng sanh ở thế gian không biết đoạn ác tu thiện, họ cứ làm theo tập khí của chính mình. Họ vẫn “*tự tư tự lợi*”, vẫn “*danh vọng lợi dưỡng*”, vẫn ngày ngày hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, vẫn phát tác “*tham sân si mạn*”. Chúng ta vẫn có những tập khí xấu đó nhưng chúng đã biết kiểm soát. Khi chúng ta khởi tức giận lên, một lúc sau thì chúng ta biết mình đã sai nên mau chóng cải sửa.

Cho nên có thể nói: Chúng ta trải qua đời sống tương đối an vui. Người thế gian gặp những việc khổ đau thì họ chỉ biết kêu than, chỉ biết oán trời, trách người. Chúng ta biết đó là “*nhân quả*”. **Nhờ ơn Phật mà chúng ta biết rằng nghịch đến thì thuận nhận nhưng thuận đến thì không tùy tiện nhận.** Chúng ta ngày ngày tiếp nhận giáo huấn của Phật cho nên biết lấy bỏ một cách thỏa đáng.

Hòa Thượng nói: “***Người xưa từng nói: “Người sống ở thế gian có được một chút an vui thì đời này xem như là không uống phí”. Nếu chúng ta trải qua đời sống giống như trâu ngựa, một ngày từ sáng đến tối đều vất vả mệt nhọc, thậm chí mệt nhọc cả một đời, chúng ta không biết mình vì cái gì mà bận đến thế, bận rộn vất vả không có gì vui mà rất phiền não, vậy thì chúng ta quá đáng thương***”.

Chúng ta nhìn mọi người xung quanh và nhìn chính bản thân mình thì thấy ai cũng bận rộn suốt cả ngày. Những việc cần làm thì chúng ta không thể làm, những việc không tên tuổi thì gần như chúng ta làm cả ngày, chiếm hết thời gian. Phật Bồ Tát rất bận rộn, các Tổ Sư Đại Đức cũng rất rất bận rộn. Người thế gian nhìn vào các Ngài, cho rằng các Ngài rất bận rộn.

Có người không dám gọi điện cho tôi vì họ nghĩ: “*Thầy nhiều việc lắm, Thầy bận rộn lắm!*”. Nhưng tôi cả ngày tâm rất thanh thoi. Suốt ngày tôi làm việc ở ngoài vườn, tìm cách trồng cây này, ương cây kia. Buổi trưa ăn xong tôi nghỉ trưa chưa đầy một giờ thì lại ra vườn tiếp tục làm việc nhưng tôi không lo buồn, không khẩn trương. Tôi nói vậy thì mọi người có thể sẽ không tin. Tôi không lo buồn, không khẩn trương vì tất cả những gì tôi lo nghĩ, tôi làm đều vì lợi ích cho người. Nếu kết quả được thì tốt, nếu không được thì thôi. Tôi không phiền não: “*Ồ! Chỗ này không được rồi!Ồ! Chỗ kia không được rồi!*”. Tôi không lo buồn mà chỉ khởi lên ý niệm là: “*Chúng sinh nơi đó chưa có phước!*”. Thí dụ, đáng lẽ ra thời gian này vườn thủy canh ở Đà Nẵng đã có rau sạch để tặng mọi người rồi nhưng bây giờ rau mới bắt đầu được trồng nên phải 1,5 tháng nữa chúng ta mới có rau để tặng. Tôi chỉ tiếc vì không có rau sạch sớm hơn một chút để giúp người chứ tôi không có lợi lộc gì. Nếu chúng ta cần có nhiều hàng hóa, cần có nhiều rau để bán lấy tiền thì chúng ta mới khẩn trương.

Người thế gian này cứ suốt ngày cứ bận rộn, tất bật. Tôi đã từng nghe có người nói: “*Trời ơi! Sao nó khổ cực như con trâu vậy!*”. Thậm chí, có người than thở: “*Sao tôi lại có kiếp trâu cày, ngựa cưỡi như thế này!*”. Chẳng qua là do ý niệm của họ mà thôi! Nếu từ ý niệm chúng ta cho rằng chúng ta nghiệp chướng quá nặng, chúng ta đến đây để trả nghiệp thì đúng là chúng ta phải mang kiếp trâu cày, ngựa cưỡi. Bây giờ chúng ta hãy chuyển ý niệm rằng chúng ta đến thế gian này để phục vụ, để phụng sự mọi người thì sẽ hoàn toàn khác, chúng ta sẽ rất tự tại an vui mà không phải mang kiếp trâu cày, ngựa cưỡi.

Tổ Ân Quang dạy chúng ta: “***Đốn luân tận phận***”, dốn hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Bồn phận làm mẹ, làm vợ, làm con, chúng ta làm tốt tất cả những vai trò bồn phận mà chúng ta đảm nhận trong gia đình và xã hội. Đó là phục vụ, là phụng sự. Chúng ta cần chuyển đổi ý niệm, chuyển ý niệm cho rằng “*chúng ta đến thế gian này để trả nợ*” đổi thành ý niệm “*chúng ta đến đây để phụng sự, phục vụ*”. Đó là chuyển từ nghiệp lực thành nguyện lực. Vậy thì cuộc sống của chúng ta hoàn toàn khác, mỗi ngày của chúng ta là một ngày vui vì mỗi một ngày chúng ta được phục vụ, phụng sự cho người khác, mỗi ngày được sống thêm một ngày để tích cực bồi đức. Chư Phật Bồ Tát, các Tổ Sư Đại Đức đời sống của các Ngài đều là như vậy, thêm một ngày sống ở thế gian là thêm một ngày an vui chứ không phải là thêm một ngày trâu cày, ngựa cưỡi.

Hàng ngày tôi làm việc ở ngoài vườn, lo trồng cây, cuốc đất chỗ này, nhổ cỏ chỗ kia, không có gì bận rộn, không có gì mệt mỏi. Tôi chưa đạt được cảnh giới như Tổ Sư Đại Đức nói: “*Đói ăn, khát uống, mệt ngủ khi*”. Tuy chúng ta chưa đạt được 100% như các Ngài nhưng cũng đạt được 30% , 40% vậy thì cuộc đời này cũng an vui rồi. Bây giờ tôi mới hiểu được lời của Tổ Sư nói: “*Đói ăn, khát uống, mệt ngủ*”

khí”. Tất cả mọi việc chúng ta làm đều là nguyện lực, đều là bi nguyện của chúng ta đối với tất cả chúng sinh. Chúng ta không coi đó là trách nhiệm, không coi đó là bổn phận, không coi đó là nghĩa vụ nữa mà vượt cao hơn trách nhiệm, bổn phận, nghĩa vụ bởi vì chúng ta ta bằng lòng, chúng ta tình nguyện. Nếu chúng ta thấy đây là trách nhiệm, là bổn phận, là nghĩa vụ của chúng ta thì cũng đã là tiến bộ rồi. Tuy nhiên nếu chúng ta làm mà chỉ thấy đây là bổn phận, đây là trách nhiệm, đây là nghĩa vụ thì chúng ta vẫn cảm thấy nặng nề. Chư Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức vượt cao hơn cấp độ này, các Ngài không còn thấy đây là trách nhiệm, bổn phận, nghĩa vụ nữa mà vượt cao hơn, giống như Tổ Sư Đại Đức đã nói: **“Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức”**, thậm chí các Ngài làm nhưng không phải là làm để có công đức, cho nên các Ngài lúc nào cũng an vui, tự tại.

Người ta trải qua đời sống khổ sở như trâu cày, ngựa cưỡi bởi vì không chuyển đổi được ý niệm, không chuyển đổi được nghiệp lực thành nguyện lực. Từ lâu, Hòa Thượng đã nhắc: **“Phải chuyển nghiệp lực thành nguyện lực thì đời sống của chúng ta mới hoàn toàn khác”**. Thêm một ngày vất vả, lao nhọc là thêm một ngày được hi sinh phụng hiến, vậy thì ta được thêm một ngày an vui. Người thế gian nhìn thấy Chư Phật Bồ Tát quá lao nhọc, quá dụng tâm, hết lòng hết dạ để khuyên bảo, giúp đỡ chúng sanh nhưng trong tâm Phật Bồ Tát không lao nhọc như vậy mà các Ngài làm rất tự tại, làm một cách tự nhiên, không có chút nào vất vả, cực khổ. Vậy thì đời sống đó an vui có gì bằng! Chúng ta không có được đời sống đó bởi vì chúng ta không biết chuyển đổi ý niệm, không biết chuyển đổi nghiệp lực thành nguyện lực.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta xem thấy ngày nay có rất nhiều người từ các ngành nghề khác nhau, đời sống vật chất của họ không tệ, thu nhập của họ rất khả quan, vì để buôn bán làm ăn mà họ thường phải đi ra nước ngoài. Một năm họ chỉ ở nhà một đến hai tháng, những người này thì quá nhiều, quá nhiều! Có không ít người rất ngưỡng mộ phương thức đời sống của họ, nhưng kỳ thực chúng ta bình lặng mà quán sát xem họ bận rộn vì cái gì, vì sao phải bận rộn như vậy? Họ ngày ngày phải bận rộn đi kiếm tiền. Vì nếu không làm như vậy thì họ không biết làm gì, nếu không làm như vậy thì họ cảm thấy cuộc đời không có ý nghĩa, không có giá trị. Con người đến thế gian này là vì để đi kiếm tiền mà thôi, nếu không kiếm tiền thì đời sống của họ không có ý nghĩa”**. Đây là cái nhìn của thế gian. Thật ra họ không có một chút gì để hi sinh phụng hiến.

Sáng nay, khi đọc bài này tôi chợt nhớ đến câu chuyện cách đây hơn 20 năm, tôi cảm thấy mình có lỗi với người đó. Hồi đó hàng xóm nhà tôi rao bán nhà, tôi vô tình báo cho cô tôi biết để đến mua. Người chủ bán nhà đã cho tôi 2% tiền bán nhà thì tôi cũng nhận. Nhưng có một anh chàng nhà ở đối diện có đời sống rất khó khăn, anh ấy chỉ chờ dẫn mối, giới thiệu người mua nhà để có một chút thu nhập vượt qua được kiếp nạn đó. Lúc đó tôi cũng nghe nói anh ấy trách tôi nhưng lúc đó tôi không mở được tâm rộng lớn, không biết tặng lại anh ấy số tiền 2% đó. Lúc đó tâm tôi chưa mở được, bây giờ thì tôi hoàn toàn khác rồi. Cách đây hơn 20 năm, tâm tôi không thể rộng mở hơn được cho nên tôi đã gây phiền não cho người ta, có thể làm cho cuộc sống của họ khó khăn hơn.

Ở thế gian, nhiều người ngoài việc kiếm tiền thì họ không có việc gì để làm, họ không mở được tâm rộng lớn, không thể vì người khác mà lo nghĩ, vì người khác mà hi sinh phụng hiến. Chúng ta thấy họ rất đáng thương! Trong những người đáng thương đó có chúng ta. Ta được tiếp nhận giáo huấn của Phật rồi, nên ta có thể mở được tâm rộng lớn, biết nhường, người ta tranh giành thì mình nhường, người ta dành nữa thì mình nhường nữa thậm chí người ta chưa giành thì mình đã nhường. Hai đời sống khác nhau, một người cứ tất bật, cứ tranh giành để kiếm tiền, để chất chứa, còn một người cứ cho đi. Vậy thì người nào an vui? Người nào tự tại? Có những người đến thế gian dùng cả một đời tranh giành địa vị, tiền tài mà cuối cùng địa vị cũng mất, tiền tài cũng không có. Cả cuộc đời họ lao tâm, khổ tứ, không có được một ngày an vui. Mấy hôm nay tôi đọc báo thấy tin tức nói về một số đại gia phá sản, siêu xe của đại gia này, siêu biệt thự của đại gia kia cuối cùng đều là không còn thuộc sở hữu của họ nữa. Họ không biết dừng lại, cứ tất bật, tất bật.

Hòa Thượng nói: ***“Cho dù họ đã kiếm được tiền nhưng họ không biết được rằng đó là tiền vốn có trong mạng của họ. Nếu trong mạng của họ không có thì cho dù làm như thế nào đi chăng nữa cũng không thể có được. Còn trong mạng có thì không luận là làm bất cứ việc gì thì cũng phát tài”***. Việc này thế gian không mấy người hiểu! Họ tranh giành để cố vào được Top những người giàu nhất, họ không chịu vào Top 100 mà phải vào được Top 10, thậm chí có người không chịu vào Top 10 mà phải đứng Top 1, Top 2.

Hòa Thượng nói: ***“Làm việc, nghề nghiệp chỉ là duyên thôi. Bạn có nhân, khi nhân gặp được duyên thì kết quả liền hiện tiền. Làm gì mà phải khổ đến như vậy! Làm gì mà phải bận tâm, lao lực đến như vậy! Người thế gian không hiểu rõ, không tường tận được chân tướng sự thật này cho nên đời sống họ trải qua vô cùng khó nhọc, có thể nói là trải qua đời sống rất, rất đáng thương!”***.

Thật ra nếu chúng ta không được học, không được tưới tắm dài lâu thì chúng ta không dễ gì nghe và chấp nhận được đạo lý này. Chúng ta nghe đạo lý này, chúng ta có thể thấu hiểu bởi vì chúng ta được nghe nhiều. Thế gian họ không thể nào hiểu được, họ cứ tranh giành, tranh giành, tranh giành. Họ không biết rằng sự lao lực của họ, nghề nghiệp mà họ đang làm chỉ là duyên thôi. Bạn có nhân, khi nhân gặp được duyên thì kết quả liền hiện tiền.

Người xưa đã nói: ***“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”***, một bữa ăn, một ngụm nước đều là do tiền định. ***“Tiền định”*** là phước báu trong vận mạng của mình đã định. Trong vận mạng có tài khó thì tài khó hiện tiền, trong vận mạng có số làm quan thì làm quan hiện tiền, trong vận mạng có con thì con mới hiện tiền, còn nếu trong vận mạng không có mà bạn cố cưỡng cầu thì bạn cũng trở thành tay không.

Mấy hôm nay báo chí đăng bài về những đại gia có máu mặt, họ từng có những siêu xe, những siêu biệt thự. Nếu bây giờ chúng ta hỏi họ: ***“Nếu bây giờ anh có một điều ước thì anh sẽ ước gì?”***. Họ sẽ nói: ***“Tôi ước được làm một người bình thường, tự tại, an vui, cơm ngày hai bữa”***. Lúc đó chúng ta sẽ nói: ***“Điều***

ước này hiện tại là quá xa xỉ rồi!”. Không phải là muốn mà được! Họ muốn trở lại đời sống tự tại, an vui thì phải trả qua một thời gian dài chịu chế tài của pháp luật.

Trước đây Hòa Thượng có về thăm quê một lần, lúc đó Hòa Thượng đang sống ở Mỹ. Người dưới quê nghe nói Hòa Thượng ở Mỹ về, họ vô cùng ngưỡng mộ. Họ nghĩ đời sống ở thế giới đó chắc là giàu sang, sung sướng lắm. Hòa Thượng nói: *“Các bác ơi, các bác nghĩ lại mà xem, đời sống của các bác mới là đời sống mà bao nhiêu người ngưỡng mộ!”*. Các bác ấy nói: *“Tôi sống vất vả thế này, khổ sở thế này, ai mà ngưỡng mộ? Còn người ta có nhà lầu, xe hơi, cuộc sống đầy đủ tiện nghi không thiếu thứ gì. Đó mới là đời sống khiến cho bao nhiêu người ngưỡng mộ!”*. Hòa Thượng nói: *“Các bác sống ở đây, nếu thích thì đi làm, nếu không thích thì cùng nhau ngồi uống trà, đàm đạo, không lo không buồn vì ngày ngày các bác không phải trả hóa đơn, không phải thanh toán những khoản nợ hàng tuần, hàng tháng người ta gửi đến. Họ có đời sống giàu sang như vậy nhưng người ta mắc nợ nhà nước, ngày ngày họ phải trả nợ. Các bác không phải nợ nần ai cả!”*. Lúc đó các bác mới gãi đầu suy nghĩ: *“Sống mà nợ nần chồng chất như vậy thì chẳng thềm sống! Cuộc sống nơi thôn quê thế này mới là thành thoi!”*.

Họ đang dặt bò, vác cuốc định đi ra đồng nhưng khi nghe người bạn nói: *“Thôi! Mai cuốc đất đi anh, bây giờ đi uống trà đã!”*, thì họ buộc bò, để cuốc ở đó rồi vào ngồi nhâm nhi chén trà. Người ta thì ngày ngày phải đến công sở làm việc đúng giờ. Vậy thì đời sống của ai thành thoi hơn? Đôi khi chúng ta thấy người ta nhà cao, cửa rộng, đi xe quá sang trọng thì chúng ta ngưỡng mộ. Nhưng chúng ta không biết rằng phía sau sự hào nhoáng đó, trong thâm cung bí sử, đó toàn là tiền của người khác.

Người thế gian không hiểu được rằng công việc, nghề nghiệp chỉ là duyên thoi. Trong đời sống của chúng ta phải có cái nhân phước báu, nhân kết hợp với duyên thì nó mới tạo thành quả phước báu. Dù chúng ta lao tâm, khổ chí đến mức nào nhưng nếu trong vận mạng không có mà chúng ta cứ cố để có thì nhà Phật gọi đó là *“hoạnh tài”*, cái *“cố”* đó là cái họa chứ không phải là phước. Có rồi sẽ rất nhanh mất, đã mất rồi còn mang họa đến thân.

Hòa Thượng nói: *“Người học Phật chúng ta đối với vũ trụ nhân sanh càng tường tận, càng rõ ràng mới biết được chính mình là may mắn, mới biết được chính mình là có phước, mới biết được Phật Bồ Tát, Lão sư có ân đức vô cùng to lớn đối với chúng ta. Vì nhờ các Ngài dạy chúng ta nên chúng ta mới nhận ra, chúng ta mới không đi vào cái khổ của thế gian”*.

Người thế gian cứ tham thố tiền của, địa vị, dùng mọi thủ đoạn để làm những việc sai trái, để rồi phải trả quả, thậm chí là quả sát thân.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta may mắn! Chúng ta được học Phật nên càng tường tận, càng rõ ràng đạo lý nhân quả. Ta biết rõ “nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định” cho nên chúng ta không quá cưỡng cầu, không phải dùng mọi thủ đoạn để kiếm được tiền tài, địa vị. Chúng ta chỉ cần tích cực làm việc thiện, tích cực tích công bồi đức, tích cực hi sinh phụng hiến”*.

Người xưa nói: **“Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước”**, người có phước đến ở đất không phước thì đất đó cũng tự sinh phước. Hôm trước có một anh bạn ghé qua thăm nhà tôi. Anh nói: **“Oa! Chỗ Thầy bây giờ không có chỗ đứng nữa, phía trước phía sau chỗ nào cũng toàn là rau”**. Tôi nói: **“Có dễ dàng, đơn giản đâu anh! Chỗ này tôi phải bón gần hai trăm bao phân bò, chưa nói đến các loại phân dê, tro trấu, đất mục, không biết bao nhiêu rồi!”**. Trước kia, ở đây chỉ toàn là sỏi đá, chỉ có cây xấu hổ, cây gai phát triển rất mạnh mẽ.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Chúng ta nhờ được tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát nên mới biết cách điều hướng đời sống của chính mình. Từ khởi tâm động niệm, từ cách đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta đều có sự chỉ đạo của Lão sư, của Phật Bồ Tát. Nhờ vậy chúng ta mới biết được vận mạng của chính mình, mới biết được chính mình có phước, mới chân thật biết được ơn đức của Phật Bồ Tát, ơn đức của Lão sư đối với chúng ta”**.

Câu kết Hòa Thượng nói: **“Vậy thì chúng ta làm thế nào để báo ân Phật Bồ Tát, làm thế nào để báo ân Lão sư? Ngay đời sống này, chúng ta có thể trải qua rất an vui, không nghĩ tưởng xăng bận, tư tưởng, lời nói, việc làm đều có thể xứng tánh, đều có thể tùy thuận theo giáo huấn của Phật Bồ Tát thì đây chính là báo ân rồi”**.

“Xứng tánh” chính là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi. Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi là một mảng chân thành”**, cả một đời của Ngài là một mảng chân thành, không lừa dối.

“Báo ân” không phải là bây giờ chúng ta sống an vui rồi thì phải đi cúng dường Phật, phải đi nịnh Phật. Chúng ta đã thấy được ơn đức của Lão Sư, ơn đức của Phật Bồ Tát rồi thì tất cả tư tưởng, ngôn hạnh của chúng ta phải quay về với tự tánh, xứng hợp với tự tánh. Tất cả việc làm đối nhân xử thế của ta đều phải tuân theo giáo huấn của Phật. Giáo huấn của Phật Bồ Tát không dạy chúng ta lợi mình tổn người. Các Ngài đều dạy chúng ta: **“Đối với chúng sinh thì tận lực hi sinh, phụng hiến”**. Đó mới là báo ân Phật, báo ân Bồ Tát, báo ân Lão sư.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Đời này chúng ta trải qua được an vui, đây là ân của Phật”**. Có rất nhiều chúng sanh ở thế gian không may mắn, không được tiếp nhận giáo huấn của Phật nên họ không được trải qua đời sống tự tại an vui. Chúng ta trải qua đời sống tự tại, an vui vì chúng ta được tiếp nhận giáo huấn của Phật. Chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm không bị sai. Còn thế gian thì **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**. Họ đã vào Top 100 người giàu nhất rồi nhưng họ vẫn chưa thỏa mãn, họ lại muốn vào Top 10. Người ta thì làm ăn lương thiện còn họ thì phải dùng đủ mọi thủ đoạn.

Hôm trước tôi đọc bài báo: **“Đã giàu rồi mà còn bán chui!”**. Tại vì họ chưa vào Top 10 người giàu nhất nên họ muốn vào Top 10, nhưng khi được vào Top 10 rồi thì lại muốn vào Top 1, đó là vì **“danh vọng lợi dưỡng”**. Phật nói: **“Tài sắc danh thực thù địa ngục ngũ điều căn”**. Mới nghe thì chúng ta nghĩ rằng **“Phật nói nặng nề quá!”**, nhưng dần dần chúng ta mới ngộ ra được. Chính **“tài sắc danh thực thù”** làm

cho người ta bắt chắp mọi thủ đoạn, chính “*tài sắc danh thực thù*” khiến cho người ta việc gì cũng dám làm, như trong Kinh nói: “*Việc ác nào họ cũng làm!*”. Vậy thì “*tài sắc danh thực thù*” chính là căn gốc của địa ngục, đưa chúng ta vào địa ngục rất rất nhanh.

Chúng ta là những người may mắn! Chúng ta được tiếp nhận giáo huấn của Phật, từ đó biết thức liễm lại những tập khí của mình, không để tập khí lậu hành. “*Tham sân si mạn*” vẫn còn nhưng đang bị kiểm soát, “*tự tư tự lợi*” vẫn còn nhưng đang bị kiểm soát, “*danh vọng lợi dưỡng*” vẫn còn nhưng đang bị kiểm soát, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” vẫn còn nhưng đang bị kiểm soát rất chặt chẽ!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!